

N-am înțeles negarea Holocaustului până pe 7 octombrie

Bunica mea supraviețuitoare se temea că nimeni nu o va crede. Acum știu de ce.

Autor: Eric Silberman

Tradus și redactat: Victoria Sara Dazin

N-am înțeles negarea Holocaustului până pe 7 octombrie

Bunica mea supraviețuitoare se temea că nimeni nu o va crede. Acum știu de ce.

Supraviețuitoare de la Auschwitz, Zdzisława Włodarczyk, se îndreaptă spre podiumul plin de portrete din fostul lagăr de concentrare și exterminare nazi-german Auschwitz II-Birkenau, în timpul celei de-a 78-a aniversări a eliberării Auschwitzului, pe 27 ianuarie 2023, la Oswiecim, Polonia. *Fotografie de Omar Marques/Getty images*

În timp ce stăteam în sufrageria ei cu oglindă, bunica Manya mi-a spus, „Îmi cer să vorbesc în școli. Dar cine mă va crede?”

Întrebarea ei era una figurativă. Cine ar crede că această femeie cu părul mare, cu un zâmbet roșu cu ruj, a îndurat muncă forțată într-un lagăr de muncă din Polonia, a săpat gropi comune și a îngropat trupuri încă în mișcare în pământul însângerat, a scăpat din tabăra incendiată printr-o crăpătură din barăca ei prin acoperiș și a petrecut un an ascunsă sub pământ într-o gaură atât de mică încât, dacă unul dintre cei patru de acolo voia să se întoarcă, trebuia să se întoarcă cu toții?

Bunica autorului, Manya. *Prin amabilitatea lui Eric Silberman*

Întrebarea bunicii a fost și ea literală. Cine ar crede că a supraviețuit Holocaustului când acesta a fost negat de un șef de stat antisemit și de un profesor universitar titular ?

Ce rost avea să-și dezvelească sufletul și apoi să-și petreacă noaptea înotând în coșmaruri? Cine ar crede-o oricum?

Când am avut această conversație cu bunica mea în 2009, temerile ei de negare păreau nefondate. Da, au existat negatori ai Holocaustului, dar erau excepții. În plus, o soluție logică la negare părea să fie prin intermediul intensificării educației. Cu suficiente dovezi, m-am gândit, scepticii de care se temea atât de profund bunica mea ar trebui să recunoască adevărul. Cu atât de multe dovezi, cum ar putea cineva să aibă curajul să nege?

Acum, după 7 octombrie, în sfârșit am înțeles. Bunica mea nu era paranoica; cinismul ei era exact pe măsură. Nicio dovadă a suferinței evreiești nu va fi vreodată suficientă pentru a înlătura negarea - așa că, poate, este timpul să încetăm să încercăm să ne explicăm.

A fost o vreme când bunica mea era optimistă în privința caracterului bun al oamenilor. O femeie neprihănită polono-catolică, Marysia, și-a riscat viața pentru a ascunde pe Manya în acea gaură subterană, salvându-i viața ei și a altor trei evrei. După război, Marysia a emigrat în Canada, iar bunica mea la Chicago, dar ele au rămas apropiate, iar eu am crescut cunoscând-o pe Marysia ca pe un membru de familie. Era modestă, dar natura ei nepretențioasă nu a diminuat amploarea a ceea ce făcuse.

Bunica autoarei Manya (L) cu Marysia (R) care i-a salvat viața ascunzând-o într-o gaură subterană în timpul Holocaustului. *Prin amabilitatea lui Eric Silberman*

Bunica mea și ceilalți supraviețuitori ai Holocaustului au construit monumente și muzee, au publicat cărți și au înregistrat mărturii. Ei și-au povestit amintirile traumatizante, au afișat imagini cu rudele lor sacrificate alături de grămezi de pantofi, ochelari de vedere și păr, totul într-un efort ca toți oamenii - nu doar evreii - să înțeleagă ce au îndurat. Împărtășindu-și ororile, ei sperau că la fel nu se va mai întâmpla niciodată. Ei sperau că ura față de evrei va fi eradicată.

Chiar dacă depresia de la sfârșitul vieții i-a precipitat scepticismul cu privire la binele umanității, a rămas plină de speranță.

Am memorat detaliile evadărilor ale bunicilor mei din război și am intervievat-o pe Manya pe larg despre experiențele ei. În ultimii ani, am vorbit cu elevii de gimnaziu public despre Holocaust, sfidând viziunea împietrită a bunicii mele, încrezătoare că vor crede, de fapt, ceea ce s-a întâmplat. Poate că cineva din mulțime era o tânără Marysia, care aștepta indicația ei să se ridice și să acționeze împotriva valurilor urii. A fost o vreme când eram optimist. Dar din 7 octombrie sunt cinic.

Ce rost a avut să spun lumii ororile Holocaustului? Pentru ca colegii mei să se angajeze în inversarea Holocaustului, numindu-i pe israelieni naziștii secolului 21?

Ce rost avea să-i încurajăm pe supraviețuitori să-și dezvelească sufletul? Pentru ca oamenii cărora se presupune că le pasă de dreptate să justifice uciderea fraților și surorilor noștri evrei din Israel, cerând „soluție” și „revoluție” în continuare ?

Ce rost avea ca supraviețuitorii să-și reia amintirile traumatizante? Pentru ca prietenii să rămână tăcuți atunci când traumele noastre intergeneraționale sunt trezite de această tragedie?

Așa încât protestatarii să ne spună să ne întoarcem în Polonia ?

Ca să ne scuipe și să ne spună că „ Hitler ar fi trebuit să termine treaba ”? Pentru ca cel mai proeminent memorial al Holocaustului al națiunii noastre să poată fi considerat un teren de lansare pentru proteste ?

Ce rost mai are acum să facem publice imagini devastatoare cu trupurile fără viață și paturile însângerate din 7 octombrie?

Ce rost mai are acum să aruncăm mărturii grafice despre agresiuni sexuale până când noi înșine suntem amorțiți de aceste orori, dar totuși publicul vizat rămâne fără inimă și irreverențios ?

Ce rost are să pui afișe cu copiii răpiți când oamenii le distrug cu bucurie și cer mai multe dovezi? Pentru ca martorii noștri să poată fi batjocoriți și narațiunile lor deformatate ?

Unde sunt Marysias din secolul 21? O campanie recentă pe rețelele sociale i-a făcut pe evrei să întrebe: „ M-ai ascunde ?” Uitați să mă ascundeți - mă întrebați măcar ce mai fac?

Bunica mea Manya îmi amintea de o experiență pe care a avut-o vizitând un medic dentist. În timp ce s-a întins pe scaun, chirurgul i-a observat accentul și a presupus corect că este o supraviețuitoare a Holocaustului. „Sunt atât de interesat să știu”, a întrebat el. „Care este povestea ta?”

„Aceasta nu este o poveste”, a răspuns ea, neîncrezătoare. "Asta e viața mea."

Pentru noi, aceasta nu este o poveste. Aceasta sunt viețile noastre.

Acest moment arată clar că bunica mea avea dreptate. Ca purtători de traume, nu poate fi responsabilitatea noastră principală să educăm masele în care ura față de evrei nu a fost niciodată eradicată cu adevărat, nu despre Holocaust și nu despre ororile din 7 octombrie. Nu putem agoniza suferința noastră nerecunoscută, la fel cum nu ne putem scuza că trăim.

Asta nu înseamnă că, în calitate de nepot al supraviețuitorilor Holocaustului, voi păstra tăcerea. Voi lucra mereu să păstrez vii amintirile bunicilor mei și ale mele. Dar ele vor rămâne, în primul rând, pentru mine și comunitatea mea evreiască. Așa cum le voi spune despre Holocaust, într-o zi le voi spune copiilor mei cum s-a simțit să fiu evreu pe 7 octombrie și în lunile care au urmat. Așa cum au făcut bunicii mei pentru mine, voi practica întotdeauna rezistența pentru familia mea și pentru propria mea comunitate.

De-a lungul istoriei, noi, evreii, am fost ghetoizați, demonizați și ni s-a spus că suntem paraziți în aceeași suflare în care conducem societatea în mod

clandestin. Am supraviețuit nu pentru că i-am convins pe alții de valoarea noastră, ci mai degrabă datorită valorilor noastre. La fel ca supraviețuitorii Holocaustului, vom continua să supraviețuim, în fiecare zi.

Dar din moment ce noi singuri ne vom păstra amintirile cu sfințenie, poate că ar trebui să ne ferim de durerea de a încerca, de a face pe oricine altcineva să asculte. Poate că este timpul să ne păstrăm amintirile, monumentele și mesajele pentru noi înșine.

Căci oricum cine altcineva ne va crede?

Pentru a contacta autorul, e-mail opinion@forward.com .

Eric Silberman, "I didn't understand Holocaust denial until Oct. 7 My survivor grandmother feared that no one would believe her. Now I know why.", *Forward*, December 28, 2023.

Eric Silberman, "N-am înțeles negarea Holocaustului până pe 7 octombrie Bunica mea supraviețuitoare se temea că nimeni nu o va crede. Acum știu de ce.", *Forward*, 28 decembrie 2023.

Eric Silberman, "N-am înțeles negarea Holocaustului până pe 7 octombrie Bunica mea supraviețuitoare se temea că nimeni nu o va crede. Acum știu de ce."

Subiect: Cine ar crede că a supraviețuit Holocaustului când acesta a fost negat de un șef de stat antisemit și de un profesor universitar titular ? A fost o vreme când eram optimist. Dar din 7 octombrie sunt cinic.

Ce rost a avut să spun lumii ororile Holocaustului? Pentru ca colegii mei să se angajeze în inversarea Holocaustului, numindu-i pe israelieni naziștii secolului 21?

Ce rost avea să-i încurajăm pe supraviețuitori să-și dezvelească sufletul? Pentru ca oamenii cărora se presupune că le pasă de dreptate să justifice uciderea fraților și surorilor noștri evrei din Israel, cerând „soluție” și „revoluție” în continuare ?

Ce rost avea ca supraviețuitorii să-și reia amintirile traumatizante? Pentru ca prietenii să rămână tăcuți atunci când traumele noastre intergeneraționale sunt trezite de această tragedie? De-a lungul istoriei, noi, evreii, am fost ghetoizați, demonizați și ni s-a spus că suntem paraziți în aceeași suflare în care conducem societatea în mod clandestin. Am supraviețuit nu pentru că i-am convins pe alții de valoarea noastră, ci mai degrabă datorită valorilor noastre. La fel ca supraviețuitorii Holocaustului, vom continua să supraviețuim, în fiecare zi.

Tradus și redactat: Victoria Sara Dazin